

KİTAP VE ÇOCUK KOKUSU

Filozof Başbakanımız Sayın Ahmet Davutoğlu, geçtiğimiz yıl 19 Mayıs'ta gençlere hitap ederken " Kendisini iki kokunun cezp ettiğini, biri çocuk kokusu, diğeri de kitap kokusu. Bu kokuların yerini hiçbir güzel kokunun tutamayacağını" söylediğinde yüreğimde inanılmaz bir kıpırtı oldu ve gözlerimden aniden yaşlar süzölmeye başladı. Durumumu gören eşim, rahatsızlandığımı sanarak bir anda heyecanlandı, telaşa kapıldı. Kendisine " telaşlanma hiçbir şeyim yok, sevinçten ağladım" dediğimde eşim daha çok meraklandı " Ne oluyor? Hayırdır seni sevindiren elbette beni de sevindirir, çabuk söyle " dediğinde, eşime dedim ki " Allah'a şükür Cenab-ı Hak bize istikameti doğru iki evlat ile sayısı 70.000 ni aşan kitaplarımın kokusunu tattırdı. Bu nefis kokuları tattıran Rabbime şükrediyorum, onun için sevincimden ağlıyorum" dedim

Balı yemeyen insana balın ne olduğunu anlatmanız mümkün olmadığı gibi çocuk kokusu ile kitap kokusunu tatmayan insana da bu iki kokunun tadını anlatamazsınız. Matbaada yeni basılan kitapların kokusu ile çocukların bebeklik kokusu aynıdır. Onun için kitaplarımın her yeni baskısını elime aldığımda koklarım. Bu koku bana çocuklarımın bebeklik kokusunu hatırlatır. Çocuk kokusu anne- baba için ne ise, bebek için de anne- baba kokusu aynıdır.

Geçenlerde bir dostum anlattı. Üç yaşındaki çocuğunu kaliteli bir yuvaya kaydettirmek için gider, bütün şartları konuşur, anlaşılır ve çocuğun kaydı yapılır. Kreşin müdürü, çocuğun annesine " Yarın çocuğunu kreşe getirirken kendinize ait bir hırkayı da unutmayın" der. Anne " hırkaya ne gerek var?" dediğinde Müdür hanım: " Biz burada fiziki bütün araç ve gereçleri hazırladık. Çocuklara kuş sütü hariç her şeyi verebiliyoruz ama anne kokusunu veremiyoruz" diye cevaplar. Anne için bebek kokusu ne ise bebek için de anne kokusunun aynı olduğunu yukarıda arz ettim. Hatırlar mısınız bilmem? Geçmiş yıllarda Isparta'nın bir ilçesinde bir bayana isteği dışında tecavüz edilir. Bayan hamile kalır. Başlangıçta kadıncağız utancından kimseye haber veremez. Belirtisi ortaya çıkınca da bebeğin alınması için doktorlara yalvarır, alınmayınca da doğum yaparken tek ricası, bebeğin kendisine gösterilmemesi ve koklatılmamasını rica ederek çocuğun yuvaya verilmesini ister. " Neden?" denildiğinde " Bir daha kendisinden ayrılamam" der.

Çocuk doğurmayı batı bir yük olarak kabul ediyor. 1985 yılından beri lisemizin kardeş okulu vesilesiyle Almanya ile ilişkim var. Manisa Lise'mizin kardeş okul müdürü meslektaşımın hiç çocuğu yoktu. Kendisine sorduğumda “ Doğacak çocuğun sorumluluğunu göze alamadık” cevabını verdi. Oysaki evinde kocaman bir köpek ve birkaç tane de kedisi vardı. Batı insanı kediyi, köpeği bebeğe tercih eder hale gelmişler, neden mi? Çünkü batı kadını çocuk doğurmayı bir yük olarak kabul ediyor ve bedenlerinin deforme olmasından korkuyorlar. Bizde de batıya özenen bazı feminist kadınlar “ Biz erkeğin hamalı mıyız? Niçin dokuz ay hamallık yapalım?” diyorlar. Böyle düşünen kadının nasırlaşmış burnuna çocuk koklatsanız da o kokuyu alamazlar. Çünkü onlarda çocuk kokusunu algılayacak beyin sinirleri dumura uğramıştır. Ama istediği halde çocuğu olmayan kadınlar bütün çocuklarda aynı kokuyu hissederler.

Beni şehit haberleri, orman yangınları ve çocuğunu kaybeden annelerin üzüntüsü çok etkiler. Şehit haberi duyunca kendimi şehidin babası yerine koyar, orman yangınında kendimi ormanda yaşayan canlıların yerine koyar, evladını kaybeden annelerin babaların yerine de çocuklarını ve torunlarını kaybeden anne babaların yerine koyar ve duygudaşlık yapar, üzülürüm.

İkinci bir üzüntüm de evlat sahibi olan anne- babaların çocuklarının ayağının incinmemesi için ortabetik ayakkabı alıp, en güzel giysiler giydirirken, yere düşüp eli yüzü kirlendi diye üzülürken İslam fıtratı üzerine yaratılan çocuklarının yetişmesinde İslam fıtratına göre yetişmesi için kaygılanmamalarıdır. Akşam eve geç gelen çocukları için endişelenen anneler babalar, çocuklarını bir eli yağda balda büyütürken, bir eli internette olan çocuklarının nerelerde gezdiğini kimlerle konuştuğunu hiç merak etmezler. Güya çocuk evde odasında hangi bataklık sitelerde dolaştığını hiç merak etmezler. Yere düşüp dizi kanasa, kibrit aleviyle yavrusunun kirpiği yansa, eli sobaya değse yüreğini alev saran anne ve babalar yavrularının ahrette yanmaması için gönlünü İslam sevgisi ile doldurmayı gündemine bile almazlar. Var mı yok mu bu dünyada çocuğunun karnını tika basa doyurmak, istediğini almak, büyüyünce de güzel ev, araba sahibi yapmak.

Evet, çocuk evin meyvesidir. Ama bu meyveyi kurda kuşa kaptırmamak için korumak gerekir. Çocuklarımızın dünyalığını düşündüğümüz kadar acaba ebedi âlemini de hiç düşünüyor muyuz? Peygamberimiz insanın durumunu bir yolcuya benzetiyor. İzmir'den kalkan bir tirenin Manisa'da birkaç dakika durup

yoluna devam etmesi gibi. Dünyaya gelen insanın durumu da istasyonda yolcu alıp yoluna devam eden tirenden ne farkı var? 70 ile 80 yıllık ömrün ebedi âlem karışışında sözü mü olur? Geçenlerde TRT kanallarından birinde “ Ömür dediğin” programı izlerken 94 yaşındaki yaşlı bir dedeye spiker sordu. “ Dede 94 yıl nasıl geçti ?” Cevap kısa ve özdü. “ Sanki bir rüya. 9 saniye gibi bir şey.” Her yaştaki insanlar gözünü yumup yaşadığı yılları düşündüğünde, vereceği cevap dedeninkinden farklı olmayacaktır. O halde anneler- babalar olarak çocuklarımızın dünyalığını düşündüğümüz kadar ahretini de düşünelim. Çocuklarımız ateist, satanist, deist olarak arkamızdan gelmesin. İyi bir mümin olarak yetiştirelim ki arkamızda hasenat defterimiz açık kalsın. Çocuklarımız Arkamızdan Allah’a kul, peygamberimize ümmet olarak gelsin ki yarın ahrette hep beraber yakıtı taş ve insan olan cehennemden yakıtı durumuna düşmeyelim. **"Ey îmân edenler! Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennemden koruyun” Tahrim suresi/6**

Selam ve dualarımla...

NOT: Köşe yazarımız Kadir Keskin Celal Bayar Üniversitesi Demirci Eğitim Fakültesi öğrencileriyle beraberdi.